

розвивати в них почуття мови та стилю, без чого неможливі кваліфіковане розуміння тексту (інформації) оригіналу та його переклад українською мовою.

Література

1. Бурда М. І. Шкільний підручник як предмет педагогічного дослідження // Директор школи. – 2000. – № 6. – С. 4-5.
2. Волкова Г., Пашко О. Дидактичні основи створення підручника англійської мови для студентів медичного вузу // Лінгвістичні та методичні проблеми навчання мови як іноземній: Матеріали третьої міжнародної наукової конференції. – Полтава, 2000. – С. 123-124.
3. Гетьман З. О. та ін. Які підручники необхідні для навчання іноземних мов на сучасному етапі // Актуальні проблеми викладання іноземних мов у вищій школі. – Донецьк: ДонНУ, 2001. – Вип. 2. – С. 31-34.
4. Зеленська О. П. Концепція та структура підручника з англійської мови для вищих навчальних закладів МВС України: Збірник наукових праць. – Хмельницький: Вид-во Національної академії ПВУ, 2002. – Ч. II. – № 21. – С. 170-178.
5. Карабан В. Переклад англійської наукової і технічної літератури. – Вінниця: Нова книга, 2004. – 574 с.
6. Національна доктрина розвитку освіти // Болонський процес: Нормативно-правові документи. – К.: Вид-во Європейського університету, 2004. – С. 6-27.
7. Шевченко С. Самостійна та індивідуальна робота студентів вищих навчальних закладів у концепції Болонського процесу: Збірник наукових праць. – Львів: Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2007. – Ч. 2. – С. 262-264.
8. Щукина О. О принципах построения национально ориентированных пособий по обучению произношению иностранного языка: Зб. наук. пр. – Львів: Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2007. – Ч. 2. – С. 46-47.

Зеленько А. С.

В. М. МІГІРІН – ПОПЕРЕДНИК КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Пропонована розвідка є спробою відтворити основні положення обґрунтованої колишнім радянським русистом В. М. Мігірінім відображальної граматики. Стаття написана на основі аналізу рукопису ученого «Противоречия как важнейший фактор развития науки и значение ленинской теории отражения для их преодоления» після прослуханого спеціального курсу ученого.

В. М. Мігірін констатує, що, на його думку, системно-структурний підхід був реалізований уже класиками марксизму ще задовго до Бодуена де Куртене та Фердинанда де Сосюра.

У щойно названій книзі з позицій ленінської теорії відображення робиться аналіз методології дослідницького апарату автора відображальної граматики. Останній наголошує, що його концепція базується на міждисциплінарних зв'язках мовознавства з філософією, логікою, психологією, теорією інформації, марематикою, біологією, соціологією і т. д. Саме на основі ленінської теорії відображення визначаються етапи пізнання у цілому і створення метамови мовознавства. В. М. Мігірін констатував напрямок системного дослідження мов: спершу виділення нових об'єктів, а потім ускладнення структурування, виділення інших нових об'єктів, нових відношень. Виявляється, на кожному етапі розвитку науки вводяться в обіг все складніші системні зв'язки, взаємозв'язки з іншими явищами у різних умовах і різних середовищах, що дає змогу створити модель його виникнення. Усе це сприймається логікою науки в історії становлення сучасного мовознавства, представленою сучасними напрямками. На основі пропонованої методики розрізняються емпіричний та раціональний способи формування лінгвістичних категорій.

Наголошується також, що саме збірним характером системи категорій мови пояснюються спроби мовознавців попередніх епох опертися на категорії філософії, логіки, психології, біології, фізики. При цьому застерігається, що не можна зводити різні за обсягом і змістом категорії часу, предметності тощо до категорій діалектики, логіки тощо. Констатується, що граматики, логіка й діалектика виділилися з однієї основи, а через те логіка й діалектика запозичили з граматики цілий ряд категорій, зокрема якості, кількості, модальності, відношення, тотожності, процесу, причини і т.д. Завданням сучасного мовознавства В. М. Мігірін кваліфікував перелік невизначуваних категорій мови як предмет теорії мовної сегментації дійсності, розділом якої він називає граматику відображення російської мови.

Наступний етап у його концепції – створення вчення про типологію систематизації, що базується на розумінні Ф. Енгельсом сутності пізнання та принципах теорії відображення.

Учений виділяє онтологічне термінологічне виділення явища, гносеологічний коли виділяються сутнісні ознаки явища, та координатно-спонтанний (коли досліджуване явище включається у відповідну систему координат) етапи. Перші етапи здійснюються емпірично, другий та третій – за допомогою абстрактного мислення. Мовознавство, як і будь-яка галузь, демонструє етапи слабкої і грубої античної розчленованості через фрагментарність нового часу до максимального й чіткого розмежування системності у вигляді прямування від синкретизму через диференціацію до інтеграції й кооперування наук. Учений констатує невизначеність лінгвістичних категорій, що дається взнаки при класифікації стилів мови, частин і часток мови. Саме тому мовознавець пропонує свою уодноманітнену класифікацію названих лінгвістичних категорій.

У теорії пізнання ним розрізняються істинність та точність, перше пов'язується з почуттєвим сприйняттям, друге – з абстрактним мисленням. Для аналізу ученим запроваджуються трансформаційні правила, які, на відміну від глибинних структур Ноама Хомського, тлумачаться як приписи. Конкретно методика В. М. Мігіріна дала змогу автору запропонувати спрощену класифікацію частин мови.

Автор цієї розвідки, тоді ще аспірант кафедри української мови Запорізького педінституту, детально ознайомився з концепцією В. М. Мігіріна, прослухавши кількадедний семінар, проведений мовознавцем у Дніпропетровському університеті для викладачів та аспірантів. Ознайомлення з рукописом аналізованої роботи і текстом записів прослуханого семінару дали можливість зробити цілий ряд зауважень з приводу концепції ученого. Зауважмо, що оцінки робляться з позицій тоді ще молодого вченого.

Недискретність у мові, наявність перехідних ланок між лексичним і граматичним значенням дехто з мовознавців, зокрема В. М. Мігірін, використав для зняття протиставлення лексичного і граматичного значень. Очевидно, це стало можливим тому, що він, не зважаючи на розрізнення наочно-дійового, конкретно-образного і понятійного типів-стадій мислення, оперся на розрізнення почуттєвого сприйняття і абстрактного мислення. Дивно здалося, як в ученого це поєднується з узагальненим характером думки і слова, відзначаваним

В. І. Ленінін, та безпосередністю, конкретністю почуттєвого сприйняття. Так, відмовляючи в статусі одиниці мови словосполученню, учений протиставляє словосполучення морфемі, слову, фонемі на тій підставі, що між частинами слова, морфемами, між фонемами у морфемі досить чітка межа, тоді як між словами словосполучення такої чіткості немає. Тут, з одного боку, ще раз виявляє себе абсолютизація синхронії, відсутність діахронії, небажання бачити проміжні і перехідні ланки. А вони наявні і їх багато. Це непоодинокі морфологічні чергування фонем у морфемі, вже виділений проміжний морфологічний рівень, інші проміжні рівні.

З основним недоліком концепції автора тісно пов'язані й інші. Найперше, це статичність, синхронність моделі, нехтування діахроною, розвитком. Системний аналіз (ширше діалектика) розрізняє структурні і функціональні відношення. Проф. В. М. Мігірін обмежується структурними, тоді як ортодоксальні класики марксизму відношеннями вищого порядку визначали саме функціональні.

І визначення одиниць, як і побудова усієї моделі мови, виконане апріорно-дедуктивним способом, може бути сприйняте як одна з моделей опису мови, але не може претендувати на роль єдиної і всеохоплюючої. Інший, основний недолік відображаючої граматики – нехтування соціальним аспектом мови, небажання виявляти основну функцію мови – функцію спілкування. В основних функціях одиниць мови – функції розрізнення фонем, семасіологічній функції морфем, номінативній функції слів, функції спілкування речення на основі вияву функції спілкування у функції називання слова і функціональній різноманітності словосполучення ми відмовляємо в статусі мови лише останньому.

Спроби ученого досягти чіткості логічного оперування категоріями інших галузей, наприклад математики, також виявилися неефективними. Проф. В. М. Мігірін не називає попередників відображаючої граматики. Їх відсутність мотивує відсутністю у лінгвістів строгого логічного мислення. У даному випадку схильні думати, що це одна сторона справи – суб'єктивна.

Нам здалося, що є достатні підстави вважати, що значно простіше, ніж у його попередників-мовознавців, модель світу і мови пропонує саме проф. В. М. Мігірін. З цією моделлю проф. В. М. Мігіріна автор розвідки познайомився під час стажування при кафедрі української мови Дніпропетровського університету, коли проф. В.М. Мігірін читав спецкурс з питань відображаючої граматики.

Простота згаданої схеми класифікації досягається за рахунок спрощення системи лексико-граматичних розрядів слів (частин мови і часток), вилучення цілого ряду лексико-граматичних і семантичних категорій, а також за рахунок усунення уже згаданого протиставлення лексичного й граматичного значень.

На окрему увагу заслуговують номенклатурні списки в ученого. Їх кваліфікуємо ми як проміжне явище між понятійним полем, предметно-тематичною групою і лексико-семантичним полем. Слова-компоненти, утворені на основі лінгвістичного способу (конкретно-образного мислення), групуються на основі предметної позамовної дійсності, яка упорядковується на основі понятійного мислення. У лексико-семантичних полях структурування слів-знаків відбувається на лінгвістичній основі – синонімічно, антонімічно як у плані змісту (якщо вважати, що планом змісту природної мови є закономірності природної мови), так і в плані форми (через внутрішню форму). Сутність понятійного поля, понятійного структурування ми знаходимо у К. Маркса та Ф. Енгельса, як ще раніше згадуване визначення сутності поняття. Ні природа денотата, референта, реалії у плані змісту, ні природа слова-знака не впливають на структуралізування понятійних полів. До речі, на залишкову метафоричність, образність (внутрішню форму) вказували самі дослідники слів-понять. Думається, синоніми і синонімічні ряди, антоніми й антонімічні пари, ми повинні визнати й лексико-семантичні поля, чи групи. Вони проміжні як у плані змісту, так і в плані форми між предметно-тематичними групами і понятійними полями. У перших слова-компоненти групуються на основі «предметної» позамовної дійсності (за суміжністю просторовою, функціонально-виробничою). Отже, планом змісту постає позамовна «предметна дійсність». Структурують мікроструктури не слова-знаки, а позначувані ними предмети-реалії. До речі, двоплановість синонімії й антонімії показана російськими мовознавцями Ю. Д. Апресяном, Л. О. Новиковим. Ми визнаємо цю двокомпонентність і наголошуємо, що такі групи слів можуть і повинні вивчатися як логічно, так і лінгвістично. Правда, абсолютизувати один з аспектів – значить робити помилку, бо обидва аспекти взаємозв'язані і перевага того чи іншого зумовлюється поставленою метою. Отже, логіко-апріорне дослідження вивчення синонімів таке ж невинуватиме, як і спроби взагалі викинути з наукового обігу явище синонімії та омонімії.

Нехтування розрізненням двокомпонентності, здавалося б, єдиної мови у плані змісту і форми стало підставою для деяких учених не визнавати синоніми через їх різноплановість. Ми усвідомлюємо цю ситуацію і вважаємо її ненормальною. Синоніми, як і омоніми – явище природні, основані на закономірностях конкретно-образного мислення з його порівняно меншою, ніж у понятійного мислення, абстрактністю, (більшою, ніж у понятійного мислення) конкретністю, «предметністю» у плані змісту (через внутрішню форму, різні типи суміжності перейменування за зв'язком у просторі й часі, за однаковою функцією, за зовнішньою чи внутрішньою подібністю).

Отже, породжуюча граматики й відображаюча граматики – явища одного порядку, бо вони нехтують лінгвістичною логікою, логікою власне мови і, моделюючи мовні явища, орієнтують вивчати мову за принципом «чорного ящика». До речі, двоверховість (двокомпонентність) граматичних категорій мови (природної мови) наголошена саме В. М. Мігірінін. Нами це обґрунтовується положенням про розрізнення природної мови, з одного боку, і мови науки, з другого, а також положеннями, взятими у концепції психолога Л.С.Виготського про розрізнення конкретно-образного і понятійного типів мислення та того, що планом змісту природної мови було й залишається конкретно-образне мислення.

Отже, виходячи з уже зробленого огляду і з того, що парадигматичну граматику лексики ставило над відображаючою граматикою, ми маємо кваліфікувати її як частину теорії мовної сегментації дійсності. Спроба Мігіріна виявити спільні категорії у природній мові і в різних галузях науки, наголосити на багатоаспектності мови – найкраще свідчення того, що поряд із звуковою природною (і її писемним варіантом) мовою функціонують мови науки (сформовані на основі природної мови), диференційовані за галузями науки.

Ототожнювати їх не можна, бо це явища різночасові. Мова природна справді втілювала в собі елементи всього, що з часом розчленувалося на компоненти.

У дедуктивно (апріорно) виведену логіку мови не вкладаються (як і відзначає В. М. Мігірін) закономірності розвитку мови на рівнях граматичному (тлумачення категорій) і соціальному (тлумачення класифікації стилів мов і ширше їх різновидів). Підміна логіки мови діалектичною і формальною логікою не просто формалізує логіку мови, а збіднює її, спрощує (що вигідно для прикладних потреб вивчення мови), спотворює справжній конкретно-історичний розвиток, опускає значні за часом і важливі для пізнання періоди у її розвитку. Це очевидне у самій концепції В. М. Мігіріна, коли він суперечності у розвитку живої мови намагається розв'язати апріорно – шляхом виведення несуперечливих логічно (більше у плані формальної логіки) закономірностей. Нами, наприклад, на матеріалі підмакроструктур лексики побутової лексики Чернігівщини і Прикарпаття показано, що кожна мікроструктура у кожній з підмакроструктур одмінна від подібної як у плані змісту, так і в плані вираження; у кожній – специфічні зв'язки з сусідніми і віддаленими підмакроструктурами. Співвідносні мікроструктури різняться одна від одної не лише наявністю різного звукового оформлення; вони включають елементи, різні за часом з'яви (спільнослов'янські, східнослов'янські, сучасні), за місцем з'яви (запозичені й незапозичені), за функціональною характеристикою (розмовно-побутові, кодифіковані літературні (писемні), з виробничої лексики і т. д.).

Безумовно, підмінювати вивчення закономірностей лексики живої мови діалектичною і формальною логікою методом «чорного явища» – значить нехтувати історією і культурою (матеріальною і особливо духовною) носіїв живої мови. У даному випадку складається враження, що лінгвісти намагаються швидше віднайти найпростіші (приблизні) закономірності у розвитку мови для розв'язання прикладних потреб мовознавства, сподіваючись, що будь-яка (і примітивно створена штучна) мова зможе задовольняти потреби спілкування. Математика уже пройшла шлях від простих арифметичних дій через інтегральні і диференціальні рівняння до тензорних обчислень, лінгвістичні «тензорні обчислення», виявляється, лише стають актуальними.

Наголосимо, що про аналізовану роботу В. М. Мігіріна ми дізналися значно пізніше, хоч задовго до того, як була сформована нинішня парадигматична лексична граматики, що якоюсь мірою стала продовженням відображаючої граматики.

Мимоволі В. М. Мігірін пояснює причину близькості термінології мови (природної у її побутовому варіанті) з термінологією інших наук тим, що система категорій мови за характером свого формування схожа з понятійним апаратом окремих наук. Враховуємо, що розвиток понятійного мислення припадає на період розвиненої писемної мови. На цей же період припадає бурхливий розвиток суспільства у сфері виробництва, супроводжуваний розчленуванням у сферах виробництва, соціальних відносин, розчленуванням галузей наук, розчленуванням мови у вигляді її різновидів (так званих стилів). Констатуємо, що елементи цього проглядають у сучасних лексико-граматичних категоріях роду, числа іменників, часу, виду і т. д. – у дієслова, бо сучасна метамова (мова мови, мова науки мови), створена на основі писемної мови, базується й виникла на основі понятійного мислення. Отже, пізнання лексики мови – це, найперше, пізнання лексичного рівня побутового мовлення. Лексика інших різновидів (особливо писемних) – то й сфера фахівців інших галузей наук, а не лише лінгвістичної термінології, яку вивчають самі мовознавці. Та ніхто не заперечує й того, що й термінологічні лінгвістичні новинки повинні бути віднесені до енциклопедичних (як і до лінгвістичних). Отже, мовознавці вивчають не лише закономірності природної мови (її лексики), але й її термінологію (метамову, мови науки про мову). Закономірності першої – внутрішньомовні, об'єктивно існуючі; виявлені на рівні побутової лексики (значною мірою) закономірності не вкладаються в апріорні логічні (закономірності формальної і діалектичної логіки, основаних на понятійному мисленні). Через те схеми класифікацій з наявними елементами її кількоступеневі, не однозначові. Цим зумовлена нелогічність відзначаюваної не раз класифікації частин мови.

Саме тут бачиться відсутність історизму у розгляді мовних явищ, власне діахронії (з нехтуванням закономірностей розвитку) і намаганням звести її вивчення до методу «чорного ящика». Саме тому уже названі синоніми не вкладаються у єдиний ряд (на основі одної ознаки). Це справді явища різнопорядкові і різночасові. На подібну логічну, але таку ж абстраговану від конкретного характеру мовного явища спробу структурно-семантичного вивчення прикметників через мікроструктури, ми вказували раніше у своїх роботах.

Не можна не зважати й на те, що цілий ряд категорій, що сформувалися пізніше, на основі інших, первинніших і простіших категорій, у своєму розвитку зазнають аналогічних впливів закономірностей інших, пізніших (на логічній основі) категорій.

Отже, діалектика суперечностей у вивченні мови В. М. Мігіріном тлумачиться спрощено, примітивно через нерозрізнення ученим плану змісту і форми. З одного боку, вони зумовлені суперечностями у розвитку мови – це закономірності розвитку мовних явищ (діалектика розвитку), з другого боку, суперечностями логіки формальної, логіки метамови, або мови науки про мову (логіка пізнання). Отже, метамова відображаючої граматики – це справді не вияв діалектики пізнання мовних явищ, а апріорно логічно складені відношення, щось подібне до універсальної алгебри мови Л. Єльмслева.

Таким чином, з усіх різновидів найдавнішим за походженням, найпоширенішим (без якого немає жодної живої мови) – є її побутовий різновид, основа цього різновиду є первинною базою усіх інших різновидів – усних і писемних варіантів мови. Цей різновид виникав і формувався разом (з певною асинхронністю) з конкретно-образним мисленням. Ось тому, якщо ми хочемо досліджувати лексику живої звукової природної мови (з планом змісту на основі конкретно-образного мислення), слід починати з аналізу побутового мислення.

Визначальною постає соціальна, колективна побутова трудова діяльність. Саме тому першою сферою мислення і мови була сфера побутового обслуговування, в яку органічно впліталася індивідуально олюднена (соціальна) трудова діяльність. З виділенням інших сфер функціонування людини формуються інші її різновиди.

Отже, слід би звернутися до генезу мови, до того ж у зв'язку з розвитком суспільства – продуктивних сил (знарядь праці) і виробничих відносин (соціальної структури). Безумовно, поступово розчленовувана трудова

діяльність була основою поступово розчленовуваного мислення і мови. Це та важлива – внутрішня, індивідуальна підстава.

Нарешті, підсумовуємо, що учений серйозно обґрунтовує положення діалектики у мовознавстві, але порівняно неглибокі знання (неохоплення усього кола знань на сучасному етапі) не дають йому змоги позбутися остаточно критикованої ним метафізики. Для нього мислення асоціюється в основному лише з понятійним, а живе споглядання лише якоюсь мірою – з конкретно-образним. Але ж між конкретно-образним і понятійним типами мала бути визначена ще не одна проміжна ланка. Досить звернутись до Л. С. Виготського, зокрема його книги «Мышление и язык», де згадується поняття внутрішньої форми мови.

Змиева И. В.

ДОБРО КАК КОНЦЕПТ И КАТЕГОРИЯ В АНГЛИЙСКОЙ ЯЗЫКОВОЙ КАРТИНЕ МИРА

Актуальность данного исследования определяется тем, что в процессе получения и структурирования знания человеком обязательно участвуют процессы концептуализации и категоризации. Эти процессы взаимосвязаны: концепты служат основой формирования классов и категорий, подводя все разнообразие мыслимых явлений под определенную обшю для них рубрику, относя их к той или иной категории [3, с. 27]. В лингвистике не закончены споры о приоритете концептуализации либо категоризации. По мысли Е. С. Кубряковой, ведущая роль принадлежит категоризации: «абсолютно все когнитивные процессы зависимы от категоризации, зафиксированной в языке и имеющей, благодаря «знаковому» характеру ее воплощения, значение опыта, разделяемого коллективным сознанием» [5, с. 320]. Категоризацию мы рассматриваем как лингвокогнитивный процесс, в ходе которого человек оперирует понятиями и концептами. Таким образом, цель работы – показать переход от описания содержательных характеристик категориального концепта ДОБРО к анализу образованной им понятийной категории.

Концепт ДОБРО представлен в английском языке базовой лексемой *good*, а также ее синонимами *pleasing, kind, well behaved, virtuous, capable, healthy, useful, fine, suitable, valid, considerable, whole*, обладающими неполным набором значений, присущих слову *good*. Анализ лексикографических источников, послуживших материалом для исследования, свидетельствует, что ДОБРО – признаковый концепт, и его именем является прилагательное *good*, т.к. именно прилагательное наиболее полно передает его содержание. В качестве базовых значений прилагательного *good* выделены: *высокий стандарт, необходимые качества, умение/способность, приятный, праведный, морально правильный, добрый, воспитанный, ведущий к успеху/прибыли, подходящий, уважение, одобрение, полезный, здоровый/в хорошей форме, большой, полноценный, количество, степень, действительный*.

Выделенные значения позволяют определить структуру концепта ДОБРО как организованную общим базовым слоем и двумя сегментами, относящимися к материальному и духовному миру человека. По данным нашего корпуса, для концепта ДОБРО основным является сегмент «Материальное», включающий 64% семантических признаков, в то время как сегмент «Духовное» включает только 36% семантических признаков [4].

Соответственно, структура концепта ДОБРО включает базовый слой (ядро концепта) – чувственный образ некоторого объекта, оцениваемого субъектом как хороший, и два сегмента – «Духовное» и «Материальное», где последний превалирует по количеству семантических признаков.

Концепт ДОБРО моделируется в английской языковой картине мира метафорически и метонимически с использованием языковых средств вторичной номинации. Метафорическое и метонимическое отображение представляют собой разные подходы к конструированию концепта, которые дополняют друг друга и позволяют сформировать целостную модель ДОБРА.

Концепт ДОБРО относится к «общеоценочным концептам, которые характеризуются высоким уровнем метафоричности» [2, с. 32]) и представлен в английском языке тремя типами метафор. Наиболее частотны в нашем корпусе примеры непрямых номинаций ДОБРА ориентационные метафоры (53%), придающие концепту пространственную ориентацию – GOOD/HAPPINESS/HEALTH/SUCCESS/WEALTH IS UP:

And the good must triumph over the bad /BNC, BNR 189/ Онтологические и структурные метафоры составляют соответственно 22% и 15% от общего числа и представлены метафорами:

– ДОБРО ЕСТЬ ОБЪЕКТ (GOOD IS AN OBJECT)

The Admiral does not seem very ill, and I sincerely hope Bath will do him all the good he wants. /J. Austen, Emma/

– ДОБРО ЕСТЬ ПРОДУКТ (GOOD IS A PRODUCT)

Their attempts produced more of the good than we could accept and value. /BNC, NH2 457/

– ДОБРО ЕСТЬ ЖИВОЕ СУЩЕСТВО (GOOD IS A LIVING BEING)

Then the good predominated. /Ch. Dickens, Dombey and Son/

Метонимические модели концепта ДОБРО ограничены символизмом – особым случаем метонимии. Основанный на христианской культурной традиции, он мотивируется библейским пониманием ДОБРА как духовного БЛАГА и связывается с идеями чистоты, благословения, праведности, святости. Метонимическими представлениями-символами христианского ДОБРА служат:

– БЕЛИЗНА символ чистоты, непорочности, святости, следовательно БЫТЬ БЕЛЫМ – БЫТЬ ПРАВЕДНЫМ, например:

I found them all staring up into the air to see an angel clothed in white, with a fiery sword in his hand. /D. Defoe, A Journal of the Plague Year/

– СВЕТ – символ ДОБРА, идущего от БОГА, например:

... the light of freedom shining on him. /Ch. Dickens, A Tale of Two Cities/

Специфика аксиологического концепта ДОБРО обнаруживается в единстве и взаимосвязи его понятийной, ценностной и образной составляющих. В английской ценностной картине мира культурный концепт ДОБРО является классификатором категории ДОБРО, ему свойственны целостность восприятия и единое образное